

Arrest

nr. 175 093 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 september 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat TOYE die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2008 wordt de verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens mensenhandel, valse naamdracht en bendevorming.

1.2. Op 2 december 2008 wordt ten aanzien van de verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing getroffen. Dit besluit beveelt de verzoeker om het land te verlaten met een verbod om er gedurende 10 jaar terug te keren. Het terugwijzingsbesluit werd aan de verzoeker betekend op 11 december 2008 en

is in werking getreden op 18 maart 2010, datum waarop de verzoeker in vrijheid werd gesteld. De verzoeker heeft tegen dit terugwijzingsbesluit geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zodat het definitief is geworden.

1.3. Op 7 april 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. De verzoeker dient tegen deze beslissingen bij de Raad een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij 's Raads arrest nr. 166.023 van 18 april 2016 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. Bij 's Raads arrest nr. 172.926 van 9 augustus 2016 wordt ook het beroep tot nietigverklaring verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 7 april 2016 is zodoende definitief geworden.

1.4. Op 20 juni 2016 dient de verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.5. Op 20 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Ook tegen dit bevel dient de verzoeker een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 170.558 van 27 juni 2016.

1.6. Op 19 juli 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker heeft nagelaten om tegen deze beslissing binnen de wettelijke voorziene beroepstermijn een beroep in te dienen bij de Raad.

1.7. Op 16 augustus 2016 dient de verzoeker een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

1.8. Op 17 augustus 2016 treft de gemachtigde nogmaals een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 22 augustus 2016 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in gericht tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.10. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 augustus 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 24 augustus 2016, met arrest nr. 173.535, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 22 augustus 2016.

1.12. Verzoeker vatte de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg op 26 augustus 2016 met een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling. Bij beschikking van 2 september 2016 bevond de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde het verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling ontvankelijk, doch ongegrond.

1.13. Op 1 september 2016 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gericht tegen de bijlage 13quinquies van 17 augustus 2016, procedure waarvan hij bij huidige vordering de versnelde behandeling vraagt.

1.14. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 6 september 2016, met arrest nr. 174.276, het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij stelt dat de verzoeker het rechtens vereiste belang ontbeert nu hij nog steeds het voorwerp uitmaakt van het ministerieel besluit tot terugdrijving van 2 december 2008, dat niet werd opgeheven noch opgeschort. Hierbij wordt verwezen naar en geciteerd uit de onder punt 1 vermelde arresten van de Raad met nrs. 166.023 en 170.558 van respectievelijk 18 april 2016 en 27 juni 2016, waarbij ook ten aanzien van eerdere verwijderingsmaatregelen werd besloten tot de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De Raad brengt dan ook in herinnering dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van diezelfde wet, slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Naast hetgeen in de nota met opmerkingen is uiteengezet, wijst de Raad er op dat de beslissingen van 7 april 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en de gedwongen grensleiding, thans definitief zijn geworden. Nadat de tegen deze beslissingen ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 166.023 van 18 april 2016, werd immers ook het tegen diezelfde beslissingen ingestelde beroep tot nietigverklaring verworpen, zulks met het arrest nr. 172.926 van 9 augustus 2016. De beslissingen van 7 april 2016 waarbij de verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht middels een bijlage 13septies, zijn tengevolge de verwerping van het ingediende annulatieberoep dan ook definitief en wettig.

De Raad wijst er op dat verzoeker nog steeds het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, dat niet werd opgeheven, noch werd opgeschort. Het feit dat hij inmiddels een verzoek tot opheffing heeft ingediend, betekent niet dat het Ministerieel Besluit niet meer in het rechtsverkeer aanwezig is. Bovendien dient verzoeker gevolg te geven aan het definitief in het rechtsverkeer zijnde bevel om het grondgebied te verlaten van 7 april 2016 (bijlage 13septies).

Verzoeker toont niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken bij het inleiden van huidige vordering rekening houdend met het arrest van het Hof van Justitie van 15 februari 2016, C-601/15. Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het UDN-arrest van 24 augustus 2016 reeds verwees naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, geeft verzoeker geen verantwoording waarom hij thans wel over een belang zou beschikken.

Ter terechtzetting wordt de advocaat van de verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om uiteen te zetten welk concreet belang hij kan doen gelden bij de gebeurlijke schorsing van het thans bestreden bevel gelet op het thans definitief geworden verwijderingsbesluit van 7 april 2016 dat ten allen tijde kan worden uitgevoerd en gelet op de hierboven uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie ter zake.

De omstandigheden zouden thans grondig zijn gewijzigd, met name zou de verzoeker sinds twee jaar een gezinsleven hebben ontwikkeld met een Belgische vrouw en haar drie minderjarige kinderen. Hierbij wordt onder meer gewezen op de erkenning op 20 juli 2016 van twee kinderen van de Belgische vrouw.

De Raad stelt dan ook vast dat niet wordt betwist dat het verwijderingsbesluit van 7 april 2016 definitief en uitvoerbaar is en dat evenmin concrete elementen worden aangebracht die zouden kunnen aantonen

dat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel de principiële uitvoerbaarheid van het verwijderingsbesluit van 7 april 2016 zou kunnen verhinderen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieraan wordt nog toegevoegd dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In het licht hiervan merkt de Raad op dat de schade aan verzoekers gezinsleven volledig is te wijten aan de houding en het eigen gedrag van de verzoeker.

De aangevoerde schade aan het gezinsleven blijkt aldus het enkele gevolg te zijn van verzoekers doelbewuste weigering om het geldende terugwijzingsbesluit na te leven en zijn doelbewust intentie om het geldende terugwijzingsbesluit te omzeilen. Gelet op de bewust door de verzoeker gecreëerde onwettige situatie, blijken de in het kader van zijn gezinsleven aangevoerde elementen vrijwillig door hem zelf gecreëerd en in stand gehouden te zijn. De verzoeker kan hieraan dat ook geen wettig belang ontnemen.

Bovendien dient erop te worden gewezen dat het aan de verzoeker afgeleverde ministerieel besluit tot terugwijzing een bij de vreemdelingenwet voorziene verbodsmaatregel van openbare orde is, die inhoudt dat de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van tien jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden. (zie RvS 27 februari 2013, nr. 222.654; RvS 4 december 2012, nr. 221.633). Een dergelijk ministerieel besluit tot terugwijzing is een veiligheidsmaatregel die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt en zulks per definitie ter vrijwaring van 's lands openbare orde (cf. RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

Gelet op het feit dat het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de verzoeker (en zijn partner) wisten dat gezien het geldende terugwijzingsbesluit ten aanzien van de verzoeker, het onmiddellijk duidelijk was dat het ontplooiën van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen, en gelet op wat hierboven wordt besproken, kan verzoekers situatie dan ook niet worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De vordering is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2016 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC